

סגן באור שמואל

2122517

בן בינה ומרדי

נולד ב- כ"ח בתמוז תש"י"א 1.8.1951

התגייס לצה"ל בנובמבר 1970

שרת בגדוד "ברק" (12)

נפל ב- כ"ה באيار תשל"ד 17.5.1974

בפגיעה על מוצב ברמת הגולן.

באור, שמו אל ("מולי")

בן מרכדי' בינה. נולד ביום כ"ח בתמוז תש"א (1.8.1951) במשמר-השרון. למד בבית-הספר הממלכתי של חברת-הילדים שבמשמר-השרון. המשיך וסיים את לימודיו בבית-הספר התיכון המשותף 'גבעת-השרון' שבkickboz גבעת-ח'ים-אחד. על תקופה הלימודים מספרת המתנקת – ברמה לה: "בבית-הספר לא היה מולי מלאה שחשב שא-הכתנת שיעורים היא מעשה חבר'ני. הוא היה שקטן והתבלט מאוד בנותיותו למקצועות ההומניים ובעקשנותו הברוכת במקצועות הריאליים". היה תלמיד מושך וחוזק ידוע לעמד על דעתו. המתנקת שלו מספרת: "מולי היה נער ערני וחיק, בוגר בתפישתו ומפוכת, ויחד עם זאת תמיד במוחו הטוב והטהור של המלה".

יהיה חבר בחטיבת בני האיחוד' ובתנוועת 'הנער העובד והלומד'. היה חובב ספורט גלב והצטיין במדורס' ובשחיה, במסגרת אגודות 'הפועל'. הגיע להישגים מרשים בענף השחיה וכפה במקום הראשון בתחרויות האזוריות לנער. מולי עסק גם בהדרמת ספורט לנערים בתנוועת 'הנער העובד והלומד' בנתניה, אך חזה הצעות מפתחות להפרק את הספורט למקצוע ולהעמידו במרכז פעילותו והתעניינותו.

מולי קרא ספרים רבים בנושאים מגוונים ונילה בKİאות רבה בתחוםים שונים. היה לו חברים במקומות רבים. אהב לטיפיל ברכבי הארץ, להכיר את נופיה ולפגש בידיזיו. היה ער לנעשה במדינה, בקבוצה ובמשפחה, וקשת נושא-התעניינות שלו הייתה רחבה ומפותחת. בוק מספר: "תמיד היה מולי חי ותוסס, שמח ואוהב לركוד. היה לו כישרון ממשוק לאלוי את תשומת-לבם של מבוגרים וצעירים אחד".

מולי גיס לזכה"ל בנובמבר 1970 והוצב לחיל-הרגלים. לאחר טירונות ולאחר שיטים קורס מ"ם כחנן פלוגתי מצטיין, נשלח לקורס צניחה ולקורס קציני-חי"ר. סיים את הקורס בהצטיינות והוצב בגודח ח'יר ברמת הגולן. תחילתה כמ"מ ואחרי-כך כسم"פ. עברו זמן והועלה מולי לדרגת סגן.

במלחמות יום-הכיפורים נתן חלק בקרבות הבלימה והבקעה בחווית הסורית והוא בין אלה שהדרו לגולן הסורי. הוא התחשל או כלחום וכמפקד, ובעת הקרובות קשר קשרים עמוקים עם חיל'י הפלוגה שנמסרה לפיקודו. רונית, הפקידה והפלוגתית, מספרת במאבה להורים: "אהבה רבה הרעיף מולי על הסובבים אותו. ברגעים קשים, כשחטבually לא היה עמנוא והקור העז שרב ברמה, ברגעים שהמוהת התחלף בקרבו על אדמת הבזלת השחורה, היה מולי תמי' אנתנו – מפקד, אב ואח לעת צהה". ומוסיף חbroו ליחידה – אהוד: "אי-אפשר היה שלא לחברו ואפילו להעיריו. דמות של מפקד גערץ על פקודי, דמות חבר ורע, שתמיד מוכן לעזר לא הבדלי דרגה ותקפיך, תמיד מזין. א-אפשר היה לריב עמו, ומה-פלא שחיליו הי' מוכנים להישמע לו וללכט אחוריו בעניינים עצומות? " מיום הגעתו לפלוגה התרשםותי הראשונה מהסמן"פ הייתה, שהכל אהובים אותו, מהחיל הטרי ביותר ועד למפקד הגודז". מספר יובל: "מולי היה דמות אשר יכולה לגשת ולשוחח עמה על כל נושא שכבולם, לתנות צורתיך לפניי ולשאול בעצמו. אבל, מצד אחר, בנושא העבודה המקצועית דרש תמיד את הסטנורוטים הגבוהים ביורר, וכמעט תמיד השיג את היעדים שהציב לעצמו. הכל ידע כי מולי הוא איש המקצוע, בא-ה' הדיצה, בפלוגה המשעית. הוא ניחן בסגולה נדירה – ביכולת למצות את המ恳ים מכל אחד. כשם שתבע את השלמות מאחרים, בראש-ובראשו.

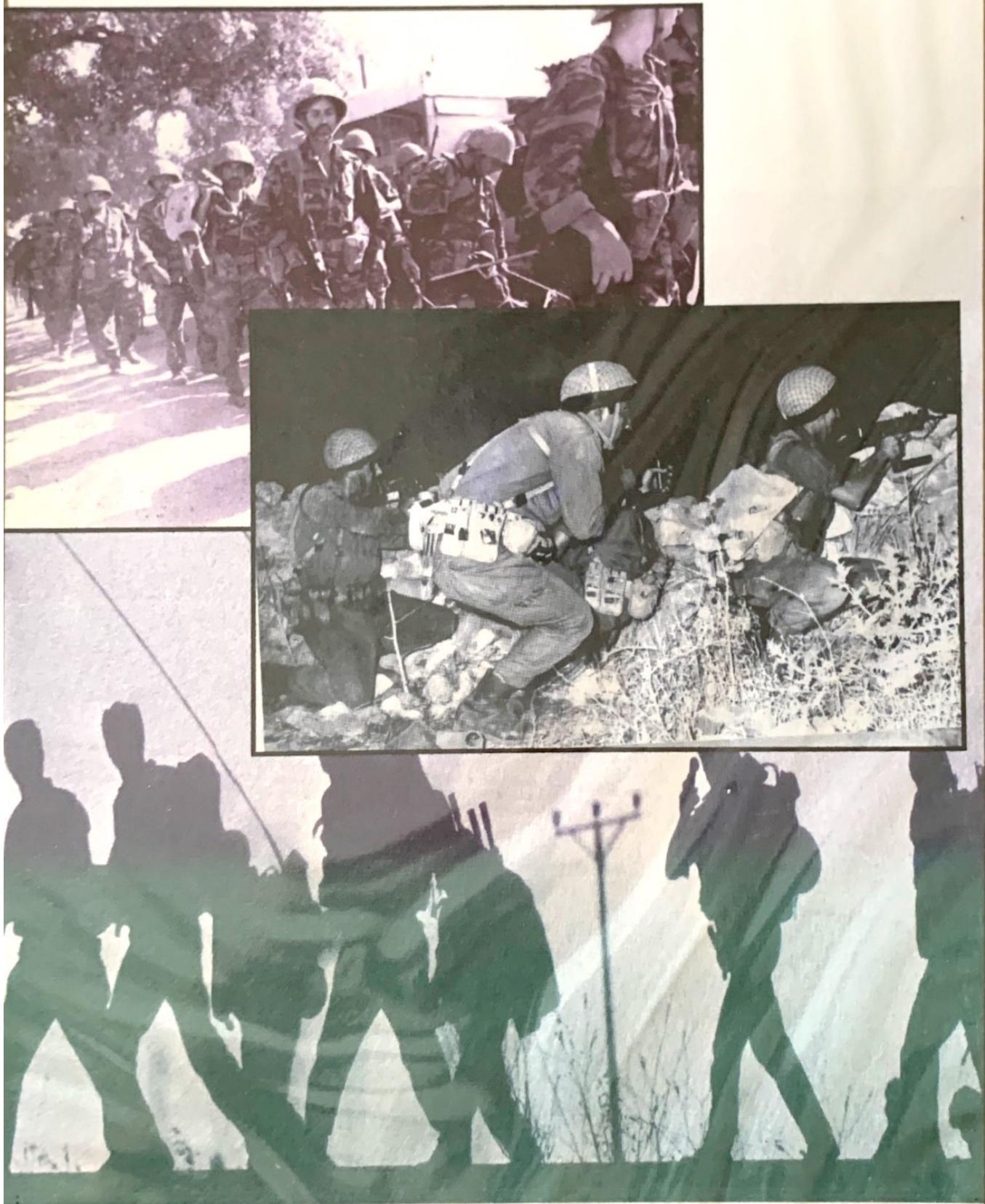
תבע זאת מעצמו".

במקביל לטיפוח מערכת יחסים חזקה עם פקודי שקד מולי על שמירת הקשר עם המשפה ועם הקבוצה, קשר של מכתבים וביקורים חטפיים. מעורבותו בעייתיים של בני המשפחה ושל חברי הקבוצה העמיקה מאוד, ויזקתו אליהם גברה מיום ליום. עם התקרב מועד שחרורו מן השירות הצבאי החליט מולי לשאת לאישה את חברתו משנים ולהקם ביתו בקבוצה. הם אף קבעו מועד לנישואיהם.

ביום כ"ה באירוע משל"ד (17.5.1974), בעת חופשת השחרור, עלה מולי למוצבו ברמת-הגולן כדי להחליף את הבא אחריו בתפקיד ולאפשר לו לצא ל חופשת-שבת. ביהיותו בעמדת התצפית פתחו הסורים בהפגנות תותחים, ומולי נפל בקרב. הובא למנוחת-עלומים בבית העלמין שבמשמר-השרון. השair אחריו הורים, אה ואחות.

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו, ובה קטעים ממכבוי וממכבוי יידי וקרובי משפחתו להורים. במלואות שנה לנפילתו נפגשו חברי לפלוגה לשיחת אROLה לזכרו, והדברים שנאמרו באותו שיחת על מולי ועל עבודתו בפלוגה יצאו, אף הם, לאור בחוברת לזכרו.

אימונים בשנות ה-70

מלחמת התחשה במובלעת הסורית

(נובמבר 1973 עד מאי 1974)

קווי הפטוק דאס בחזית הסורית, שנקבעו ביום 24 באוקטובר 1973, נתנו ביטוי נאמן להישנים העבאים של לוחמי גולני ופיקוד צפון בתום הקרבות. עזה"ל שלט בשטח של 500 קמ"ר ובכלל זה מוצבי החדרמן ("מוצבי החדרמן והסורי"), "מוצב הפיטולים" ו"מוצב שיא החדרמן" בנובה של 2814 מ' מעל פני הים). במרבית שטחה של "זמבולעת" נשען קו המוצבים החדש על שורת הרי געש (תל א-শמס, תל פְּרָעִי, תל עַנְתָּר, תל מסחרה), היה נח להגנה, וכמעט לכל אורכו היה ללוחמי עזה"ל יתרון טופוגרפי מלבד הקטע הדרומי מלגיזרת תל א-זרה, תל שהיה בידי הסורים.

לאחר מלחמת יום כיפורים הפכו הסורים את הפטוק תdzאש כמעט מדי יום, ומאמצע חודש מרץ 1974 הפכו ההתקפות לתקירות-אש רצוף, לבשו אופי של מלחמת-זחתה.

העבא הסורי הפעיל בעיקר יהודות ארטילריה אך גם יהודות שרין וחיל-רגלים. הפגנות תותחים ומרגמות הפכו עניין שבשנה, והמונחים "יוס-קרב", "כוננות-ספרינה", "יעיאות", "גפיות" וכי"ב נכנסו לשימוש יומיומי באוצר המלים של חיל-טולני בזמן מלחמת התחשה ב"זמבולעת הסורית".

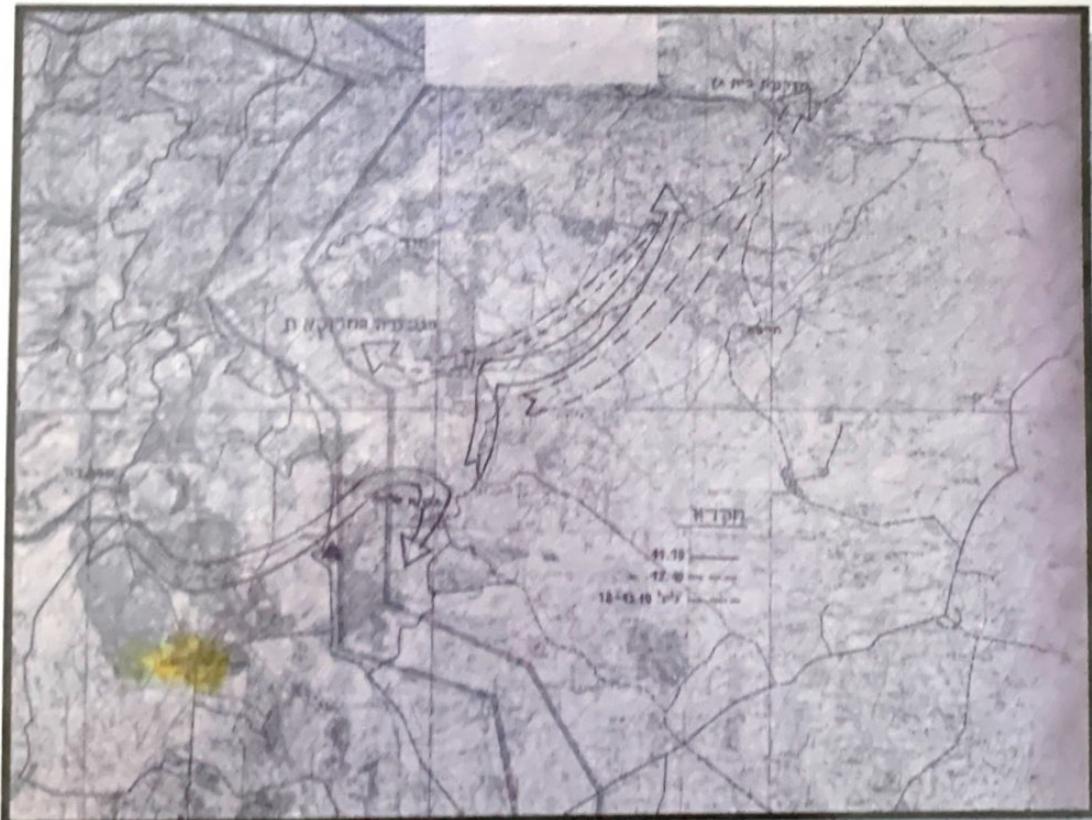
שיאה של "מלחמת התחשה" בצפון

(אפריל-מאי 1974)

בשיאו של מלחמת התחשה במובלעת הסורית (אפריל-מאי 1974) אמר המח"ט אל"ם אורן שמחוני לקציניו "...ב貌פה של מלחמת התחשה היא מלחמה רעה... חטרים בה כל המונחים של תנעה, כיבוש, הכרעה, ניצחון... נשר רק מרכיב של ספיגת-אש ונפוגעים... ישם קשי חיים יומיומיים בלי שום הישג. הדמהה היהודה היא להמשיך ולהיאחז בשטח". ואכן עמדו לוחמי גולני בהפוגות קשות גם במקומות ללא ביעורים, שם הקיימו מערכ מבודע תוך כדי לחימה, מארבים, סיורים, תעפויות ופעילות בט"ש ונטל חקל בכל "ימי הקרב" של אותה תקופה. בחודשים מרץ-מאי 1974 נפלו 43 מה"לי עזה"ל ו-188 נפצעו; שיאה של "מלחמת התחשה" היה בקרב על מערכת מוצבי מרים החדרמן, שלושה מוצבים בצפון-מערב ה"זמבולעת" באוזר שיא החדרמן, שהסורים ניסו להיאחז בהם תוך ניצול העובדה שעזה"ל (בגלל תנאי מוגדר אויד והקשיש הלוגיסטיים והטופוגרפיים) לא החזיק בהם בקביעות אלא הסתפק בהפעלת סיורים באוזר. כח ח"ר מעל"ה, כח "חדרמוני", הפעיל ונואז בפסגות החדרמן בסטייע מסוקים ובחיפוי חיל-דאוויר, וכוחות הנגדה פרצו ודרכי נישה בתנאים קשים ביותר, ואח"כ ביערו את שלושת המוצבים.

מִזְרָחַ תְּנוּמָה מִתְּקוֹן בְּמִזְבֵּחַ

בעגום יכולתי להיות בבית
אבל החלשתי את המ"מ!
אבחנו בעמדת, אבד לציגו.
לא הרמתכ"ל שהודח אלآل,
חיליל (עיראק במוג'או וג'יג'י!)
הדרוד מפריעת לקלות את הרעשים
שמעבר לגובל!
אבחנו דרכיים כמו מיתר,
כלב בא מה动员 הסורי והוא
CHASE ורועד.
לא לירות! המונע לפקודות אש
תאורה מתורמת, עבור.
הייא שליהם, כנראה הם עצביים כמונו
ואולי גם הם חושבים תוך כדי חילית תה
על נערה שהשאירו בפורה?
נבסר לי!!

מנצחים מלשון אל מטבח שבעה

31.7.73

כפי שבתו ידוע לכם אני נמצא בצדון (כמו תמיד!), ועוסק בעבודה שגרתית.

הנוף כאן הינו משגע ואני משתמש להרבות בטילים – נופי המים והרי הבלתי, כשהבדלי הגבאים הניכרים לאורך מספר קילומטרים מועט יוצרים קניונים פנטאסטיים. אלא מי, אסור לשוכח שמעברו השני של המתרס ישנים כאלה שחומדים דוחק את הנופים שלנו ואנחנו מצוים להביא אותם מהמחשבות היזוניות.

הקפודה על עבודה מסודרת היא בראש דאגותי, וברוך השם לא חסרות לי כליה. הביתה אני מתגעגע מאוד. מחר בעצם יש לי יום ההולדת העשרים ושתיים. ואני מאד מצטער שלא יצא לנו לשבת ביחד ולצין את התאריך.

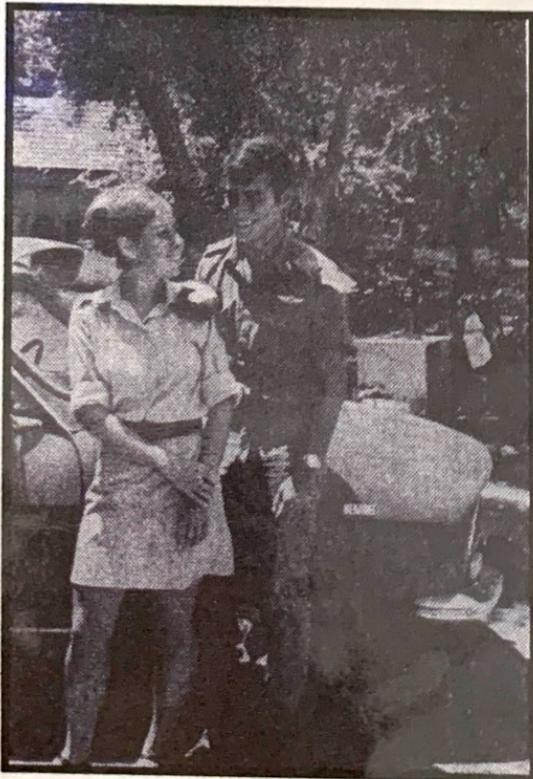
באהבה
מוני

15.10.73

הורים יקרים ל',
אצל הכל בסדר (ולא על משקל השיר המפורסם).
זה, בריא ושלם. מסרו למירקה ולאריה ד"ש מלאי. פגשתי בו
אתמול בלילה וזהת הייתה חוויה מאוד מרגשת.
... הגעוגעים הביתה ולשקט אוכלים כי וגם דאגה לנדי. כתבו,
הודיעו מה שלומכם בכלל ומה קורה בבית.
המן אהבה וגעוגעים
מוני

20.10.73

הורים יקרים, התחיל השבוע השלישי של המלחמה. וזאת עובדה
מחורבנת יותר מכל סימן שיכולה לחשוף עליון.
כאן שקט כבר מזה ימים מספר. כМОבן זהה שקט יחסית, אבל בכל
זאת טוב לדעת שאפשר לישון עם חששות מועטים.
הhabiילת שלכם הגיעו והיתה כמו משב רוח מרענן, ובעיקר מכתבו
של אבא...
מתגעגע לשלום, לשקט, לבית, לכם!
בתוקוה לסיום-מלחמה מהיר; ברכת חג שמח!

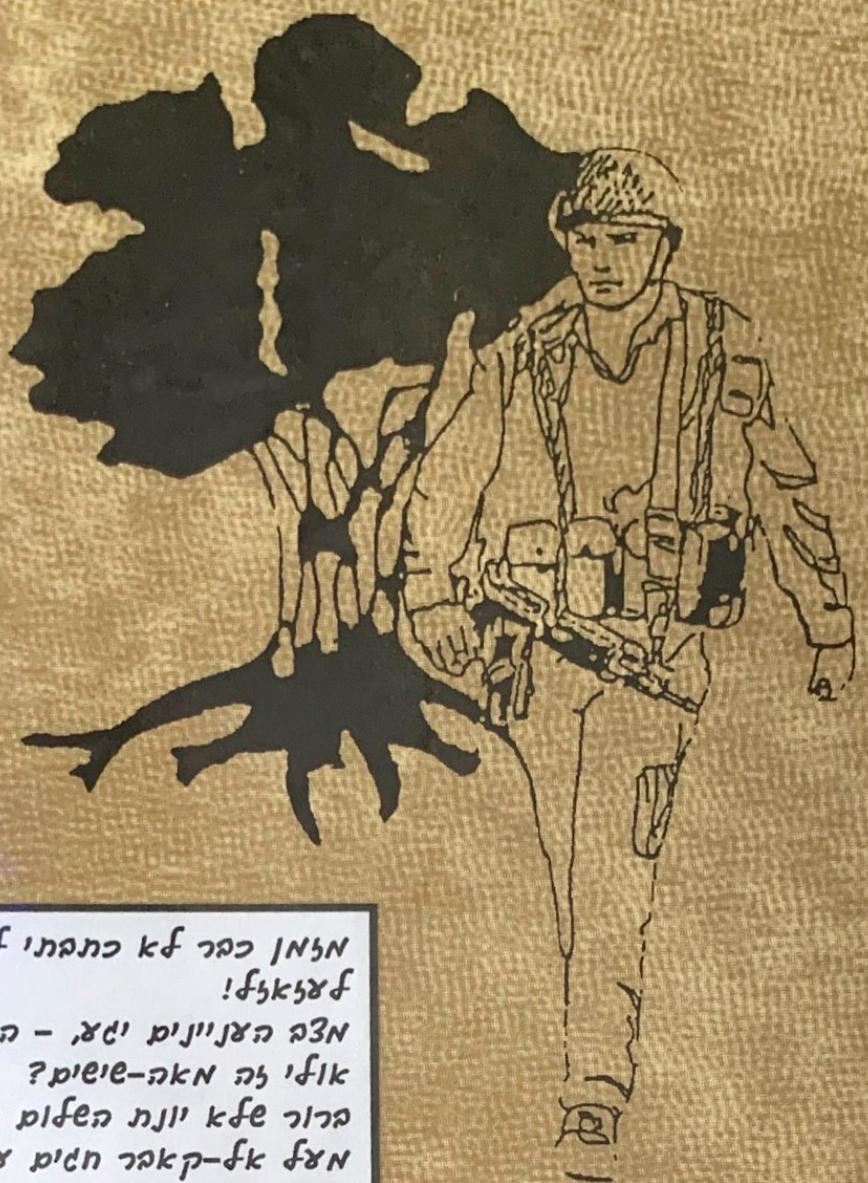
רשומים מוקו המובלעת

19.4.74

... וְלֹא גַּם תָּוֹתֵחַ אֲפִיקָּמָה כְּנֶא
וְהַרְחָא לִימָד מִתְּחַת כְּלָוָן בְּשֵׁבֶת
אֲנִיקִים אֲגַם כְּנֶא שְׁכֵמָה.
חַפְּךָ כְּגַם וְרַגְּיַם (הַחֲבָר בְּגַם הַסְּלָל) כְּנֶוּקָּות.
בְּגַם כְּגַם נְהָרָן נְפָלָ!
וְאַלְפִּים, פְּכַמְּגַדְּת
וְגַנְּלָחוֹת הַכְּבָשׂ
וְאַרְבָּא גְּהָוָה
יְהָרָא אַתְּ? אַחֲ שְׁנָחָה?

אֲגַם, וְלֹא גַּם תָּרְאַת" בְּגַנְּחָת תְּגִבְּת
וְגַזְקָנָה כְּנֶא פְּנִיקְלָסְקָה בְּתְּרִזְתָּה הסְּכוּלָּה
וְאַרְבָּא גְּסִיףָה אֶת אַנְפִּיעָה אֲגַם
וְסִתְּרָא גְּגָא הַתְּבִיאָה כְּנֶעָרָי!
וְאַלְפִּים, הַיְּמִינָה, בְּאֲגַם אֲגַם אֲגַם
גְּגָה?!
בְּגַזְקָה, אֲגַע אֲגַע!
וְאַתְּ כְּנֶעָרָי הַתְּבִיאָה אֲגַם אֲגַם
שְׁבָבָה נְלָמָת תִּנְזָב!

נַנְנָי כִּכְלָה קְדֵמָתִי גְּרוֹגָר
גְּרוֹגָר!
נַגְגַּת הַגְּרִילָה יְפָרָ - הַנִּזְבָּה "חִוְוָג"
קִילְבִּי נָה נַקְבָּה-לְבִיאָה?
גְּלָאָה כִּכְלָה וְלִתְהַפְּאָה הַפִּירָה!
נַגְגַּת קְדֵמָה-קְדֵמָה חַפְּאָה רַיְוָה...
נָה? תָּהָא לְאַנְכָּה אֶלְעָנְקָגִיא?
כִּכְלָה הַגְּרִילָה לְאַנְכָּה גְּגָרְדָּה,
גְּנוֹח "חִוְלְכִיאָה".
לְבִיטָה, פְּכִתָּה גְּרוֹגָר...
הַסְּפִיל! כִּכְלָה סִינְרָאָה!
נָה תָּהָא לְאַנְכָּה? פְּגִיעָה קְלִתָּה?
לְאַקְבָּה, אֲנִינְגָּה 157° יְנִירָה חַנְנִיאָה.
וְתָהָא נַקְבָּה רַגְאָל!
כְּפָר גִּיגִי! וְאֵי!
לְבָאָתָן כְּנֹאָתָן נַיְלָה 1001 רַגְאָל.
גְּרוֹגָר, עַמְתִּי פְּכִתָּה רַיְעָה מַנְנִיא!

! נַנְנָי כִּכְלָה

וְאֵי, צְנִינִים וְגַדְלָה!
כַּנְיָה הַקְּרִיָּה דָּא הַיְנָאָה קְדֵמָה עַלְמָה וְקִדְמָה.
אַפְּיָה הַנְּאָהָה, הַוְּלָאָה אַתְּרִיחָה קְדֵמָה
וְהַלְסָה כִּכְלָה נַכְיָה אַתְּחַדְּקָה.
קִיזְזָה, כִּיכְלָה דְּנָאָה, שְׁנָאָה יְהָאָה אַתְּ
(כְּתֻחְפִּים פְּכִיכָה) וְרַעֲנָם נַנְיָה!

גווים מהרוניים במוֹצֵב...

רצבי:

לומר את האמת, עם רונן "הלך" לי דוקא - רבנו מספיק. עם מולי "לא הלך לי". כשאני רואה אותו מחיין: מה נשמע רצבי, בוקר טוב! - כשהוא כבר פונה אליו בצורה כזאת, אז אני מרים ידיים.

האמת היא שגם לפני שהיית רץ שלו, כשהיה מ"מ, הבהיר אותו מקרוב. לא יודע, היה בא לדבר איתי תמיד, היינו מדברים, משחקים. רأית שאיתו לא יlk לי, אז מראש הרמתה ידיים, וכל הזמן היינו ידיים מאד טובים. בתקופה שהיא מ"פ נעשית רץ שלו, היינו ביחסים קרובים מאוד. בתקופה האחרון הינו יחד במוֹצֵב. ישבנו כמובן באותו בונקר. מולי היה אפילו אצל אמא שלו.

כשהיה צריך להשתחרר ובא להחליף את המ"פ החדש, הוא בא אליו לעמלה, מה נשמע, מה שלומך? - בסדר, מה העניינים? - אל חssel, חופשי ומושר. לצעדי היה בין האחוריים שהיו איתו בחיים.

היה דוקא שקט בגזרה. ופתחו התחלפו להתקרב לעבר הגזרה שלנו פגדים. מולי אומר לי: בוא נשים כסדה. אני כמובן לא שמתי כסדה, ניסיתי להיות "גיבור". אז מולי אומר לי: בוא נשים כסדה. אמרתי לו: ילה, בסדר. אז הוא אומר לי: לא, קודם כל בוא נעשן סיגריה. לך סיגריה. - חן לי אש. נתתי לו אש ומולי החכו פה כדי להדליק את הסיגריה. החרום חזרה. נפל פגץ. חשבתי שלא קרה לו שום דבר. רأית אותו שוכב בedula. חשבתי שהוא שוכב כדי שלא יפל עלינו הגיצים. אני אומר לו: מולי קומ, לפחות חשב. לא ענה לי. זה היה חשוד. הסתכלתי וראיתי שהוא פצוע ועדין נושם. עשית כל מה שאפשר. קראתי לחובש. זה הכל.

מי שחוות את בערת חקיז
לייבו לבית
ופני חנוך ראי לחרוזתינו.
את מי ישבע
את מי ירגע
ועל מה יתפלל עד סתינו

זה בזון נבייט
ונתמה שניית
אם ראיינו נכוונה.
לפעמים אני
לפעמים אתה
כה זוקקים לנחמה.